

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Samohýl group a. s.**, se sídlem Smetanova 1058, Lomnice nad Popelkou, zastoupený JUDr. Miloslavem Noskem, advokátem se sídlem Nádražní 24, Semily, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2021, č. j. 29 A 93/2018-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 17819/18/5000-10610-701638. Uvedeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4886628/17/3000-11481-711540, kterým Finanční úřad pro Jihomoravský kraj uložil žalobci pokutu za spáchání přestupku dle § 29 odst. 1 písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, v relevantním znění (dále jen „zákon o evidenci tržeb“). Daného přestupku se žalobce dopustil dne 20. 9. 2017 v 12:04 hod.

v provozovně Zvěrokruh na adrese Chrudichromská 2454/3, Boskovice, tím, že v okamžiku uskutečnění evidované tržby v hodnotě 65 Kč nevystavil tomu, od koho evidovaná tržba plynula, účtenku se všemi povinnými údaji podle § 20 zákona o evidenci tržeb, čímž porušil § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb. Přestupek spočíval konkrétně v tom, že obsluha v uvedené provozovně žalobce při kontrolním nákupu provedeném finančním úřadem za účelem prověření plnění povinností podle zákona o evidenci tržeb sice vytiskla účtenku k provedenému kontrolnímu nákupu, ale bez výzvy ji fyzicky neposkytla kontrolujícím úředním osobám jejím umístěním na příslušné výdejní místo, aby s ní mohly dále disponovat. Finanční úřad žalobci za daný přestupek uložil dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Částečná změna rozhodnutí finančního úřadu v odvolacím řízení spočívala v tom, že žalovaný uloženou pokutu snížil na částku 2 500 Kč.

[2] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval zejména tím, co bylo i v době jeho rozhodování obsahem povinnosti vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plynula. Ztotožnil se přitom s výkladem zastávaným žalovaným, podle něhož tato povinnost zahrnovala nejen vytištění účtenky se všemi požadovanými náležitostmi, ale i její předání do dispoziční sféry zákazníka. Na podporu tohoto závěru krajský soud odkázal na důvodovou zprávu k § 18 zákona o evidenci tržeb, komentářovou literaturu a závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 7. 2019, č. j. 52 Af 53/2018-44 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že vystavení účtenky a její předání do dispozice zákazníka jsou dva samostatné úkony, které je třeba odlišovat, a že žalovaný svým výkladem rozšířil skutkovou podstatu daného přestupku.

[3] Dále krajský soud zejména s odkazem na videozáznam založený ve správním spise uzavřel, že v posuzovaném případě obsluha při kontrolním nákupu účtenku vytiskla, neodtrhla ji však od tiskárny kryté regálem a nepředala ji do dispoziční sféry nakupující úřední osoby, k porušení povinnosti vyplývající z § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb tedy došlo.

[4] Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že jediným cílem zákona o evidenci tržeb bylo přispět k lepšímu výběru daní, a nepovažoval tedy za rozhodné pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobce to, že pochybení žalobce nemělo vliv na výběr daně. V této souvislosti krajský soud poukázal na to, že dle důvodové zprávy k zákonu o evidenci tržeb bylo cílem tohoto zákona také umožnit veřejnosti zkontrolovat pravost účtenek vydávaných povinnými subjekty a zajistit co největší množství účtenek od co nejširšího vzorku povinných subjektů správci evidence a správci daně pro další analytickou práci a cílené zaměření kontrol.

[5] K žalobní námitce, podle níž žalovaný porušil svou povinnost, pokud nevyložil, v čem spatřuje naplnění materiálního znaku přestupku, krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že materiální stránka deliktu je v zásadě dána již samotným naplněním jeho skutkové podstaty, zpravidla tedy není nutné (není-li sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost činu nedosahuje ani minimální hranice

pokračování

typové nebezpečnosti), aby se správní orgány touto otázkou výslovně zabývaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Žalovaný se navíc materiální stránkou přestupku zabýval v bodě 24 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se s jeho závěry ztotožnil.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že v posuzovaném případě nebyla naplněna ani formální, ani materiální stránka přestupku.

[7] Krajský soud dle stěžovatele nezohlednil některé relevantní skutkové okolnosti posuzované věci, konkrétně to, že pokladna, na které byla účtenka vytištěna, byla umístěna na prodejním pultě přímo před zákazníky, kteří na ni bez problémů dosáhli, aniž by se museli naklánět, a že se kontrolující úřední osoby pokusily „vylepšit protokol o kontrolním zjištění“ (stěžovatel má patrně na mysli protokol o místním šetření ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4063604/17/3006-60561-705063, který je založen ve správním spise) tvrzením, že pokladní stěžovatele účtenku utrhla a odložila stranou. Toto tvrzení bylo již v prvostupňovém správním řízení vyvráceno předloženým kamerovým záznamem.

[8] K odkazu krajského soudu na důvodovou zprávu k § 18 zákona o evidenci tržeb a na komentář k uvedenému ustanovení stěžovatel uvedl, že pokladní při kontrolním nákupu nenakládala s účtenkou v rozporu s vůlí původce tržby. Uvádí-li důvodová zpráva, že v souladu s daným ustanovením budou i situace, kdy poplatník vystaví účtenku v přítomnosti původce tržby a umístí ji na příslušné výdejní místo, jedná se pouze o jeden z příkladů přípustného nakládání s účtenkou. Dle stěžovatele tedy v posuzovaném případě zákazník projevil vůli k nakládání s účtenkou konkludentně. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 7. 2019, č. j. 52 Af 53/2018-44, je dle stěžovatele nepřipadný, neboť v tehdy posuzovaném případě pokladní nejprve odhodila účtenku do koše a až dodatečně ji předložila zákazníkovi.

[9] Pokud se jedná o naplnění materiální stránky přestupku, zopakoval stěžovatel, že řádně splnil své daňové povinnosti, vystavená účtenka měla všechny náležitosti a byla okamžitě odeslána do příslušné evidence. Posuzovaným jednáním pokladní nebyla dle stěžovatele zmařena ani možnost veřejnosti kontrolovat pravost účtenek, ani zájem správce daně a správce evidence na získávání dat pro další analytickou práci. Dle stěžovatele tedy v posuzovaném případě nedosahuje společenská škodlivost jednání pokladní právě ani minimální hranice nutné pro naplnění materiální stránky přestupku. Není totiž žádný rozdíl mezi tím, zda si zákazník vezme účtenku z pultu, nebo z před ním stojící pokladny, v obou případech mohl bez překážek projevit svou vůli jak výslovně, tak konkludentně.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především zopakoval, že povinnost vyjádřená v § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb zahrnovala vystavení účtenky a její předání do dispozice zákazníka. Argumentaci stěžovatele, podle níž je položení účtenky na pult pouze příkladem přípustného nakládání s ní, tedy žalovaný považuje za neopodstatněnou. Skutečnost, že vystavená účtenka měla veškeré potřebné náležitosti

a byla zaevidována, není dle žalovaného v posuzovaném případě relevantní, neboť posuzovaný přestupek spočíval v porušení povinnosti vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Pokud se jedná o naplnění materiální stránky přestupku, zopakoval žalovaný závěry krajského soudu a dodal, že v posuzovaném případě nebyly dány žádné podstatné okolnosti, které by vedly k závěru, že jednáním stěžovatele nebyl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] V posuzovaném případě je předmětem sporu to, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb, v relevantním znění, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustila přestupku tím, že jako osoba, která evidovala tržby, porušila povinnost vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plynula.

[14] Primární povinnost vystavit účtenku původci tržby vyplývala z § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb, podle něhož byl poplatník povinen nejpozději při uskutečnění evidované tržby vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plynula.

[15] Mezi stranami není sporu o tom, že vytištěná účtenka obsahovala všechny předepsané náležitosti, sporným zůstává pouze to, zda byla ve smyslu citovaných ustanovení vystavena tomu, od koho evidovaná tržba plynula. Výkladem uvedených ustanovení, resp. obsahu z nich vyplývajících povinností, se Nejvyšší správní soud zabýval v recentním rozsudku ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Afs 415/2021-43, přičemž konstatoval:

„Na základě § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb měl poplatník povinnost nejpozději při uskutečnění evidované tržby vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Mezi stěžovatelem a žalovaným nepanuje shoda na tom, co se rozumí pod pojmem ‚vystavit účtenku‘. K poznání smyslu a účelu předmětné normy je nutné použít teleologický výklad. Účel evidence tržeb spočíval ve vytváření podkladů pro řádnou kontrolu a výběr daní; zprostředkovaně pak měl chránit zájem státu na průkaznosti a průhlednosti finančních toků. Samotná účtenka rovněž mohla přispívat ke kontrole plnění povinností poplatníka, a to ze strany veřejnosti prostřednictvím například institutu ověření účtenky u správce daně (§ 27 zákona o evidenci tržeb). Pro naplnění tohoto účelu však musela účtenka reálně existovat a kupující ji musel mít k dispozici.

pokračování

Zákonodárcem užitý pojem ‚vystavení účtenky‘ ve smyslu § 18 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb je proto nutné interpretovat tak, že prodávající měl povinnost umožnit kupujícímu nakládat s účtenkou dle jeho vlastní vůle, aniž by musel prodávajícího o účtenku žádat. Jestliže k obchodnímu styku došlo prostřednictvím osobní interakce prodávajícího s kupujícím (tedy nikoliv např. prostřednictvím internetu apod.), měl prodávající povinnost nejpozději při uskutečňování evidované tržby vystavit účtenku. V případě, že poplatník zvolil fyzickou, resp. listinnou formu účtenky, bylo nutné účtenku vytisknout a poskytnout kupujícímu tak, aby měl možnost ji převzít. Splnění této povinnosti šlo jednoduše dosáhnout například tím, že prodávající účtenku v listinné podobě umístil na prodávající pult a dal tak kupujícímu možnost ji převzít. Lze si však představit řadu jiných situací; účtenku ve fyzické podobě bylo možné vystavit např. prostřednictvím určeného zařízení (např. elektronickou samoobslužnou pokladnou); i v takovém případě dojde ke splnění dané povinnosti. Posouzení toho, zda byla účtenka vystavena, bude vždy záležet na okolnostech daného případu, přičemž určujícím kritériem je, zda měl kupující možnost převzít účtenku, bez toho aby o ni musel prodávajícího aktivně žádat. Dané ustanovení však nelze interpretovat tak, že prodávající měl povinnost vnutit kupujícímu převzetí účtenky, nebo ho k převzetí účtenky jakkoliv pobízet. Nadto je nutné podotknout, že na rozdíl od povinnosti zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně [§ 18 odst. 1 písm. a)] zákon o evidenci tržeb nestanovil, v jaké formě musela být účtenka vystavena. Proto nelze odmítnout, že by vystavení účtenky nemohlo probíhat elektronicky.“ (podtržení doplněno soudem)

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že citovaný výklad daných ustanovení koresponduje také s textem důvodové zprávy k § 18 odst. 1 zákona o evidenci tržeb, na který poukázal již krajský soud: „V případě fyzické přítomnosti původce tržby se ‚vystavením účtenky‘ na straně poplatníka, který má tržbu evidovat, rozumí vystavit účtenku, bez výzvy ji fyzicky poskytnout zákazníkovi jejím umístěním na příslušné výdejní místo a neuskutečnit dispozici s účtenkou v rozporu se sdělenou vůlí původce plnění. Poplatník nesmí vystavit účtenku mimo sféru původce tržby (takovým vystavením není naplněna podmínka podle odst. 1 písm. b)), tedy vystavit účtenku po uskutečnění platby bez přítomnosti původce tržby, ani nakládat s účtenkou proti vůli původce tržby. Vůle původce však může být vyjádřena jak výslovně, tak konkludentně. V souladu s ustanovením tak budou i situace, kdy poplatník vystaví účtenku v přítomnosti původce tržby, umístí ji na příslušné výdejní místo k umožnění další dispozice zákazníkem.“ Obdobně se k výkladu daného ustanovení staví krajským soudem již rovněž citovaná komentářová literatura: „V souvislosti s povinností vystavit účtenku je nezbytné upozornit na skutečnost, že zákon nezakládá povinnost zákazníka účtenku převzít. Poplatník sice musí zákazníkovi umožnit převzetí účtenky, tedy její předání do dispozice poplatníka, ale je čistě na libovůli zákazníka, zda účtenku skutečně převezme, nebo projeví (konkludentně) vůli účtenku nepřevzít. Ve vztahu k přebírání účtenek zákazníkem byla zvolena cesta pozitivní motivace - vůle zákazníka účtenku od poplatníka vyžadovat bude podpořena doplňkovými nástroji k evidenci tržeb, zejména účtenkovou loterií, jejíž konání normuje v § 35 ZoET. Povinností poplatníka pak není účtenku zákazníkovi vnucovat. Má ji toliko zákazníkovi vystavit, čímž se rozumí dát mu ji do dispozice (například položit na pult).“ [DEJMKOVÁ, M., HOLUBCOVÁ, K., HRABĚTOVÁ, D., KOUBA, S., ŠABO, M. Zákon o evidenci tržeb. Komentář. Wolters Kluwer. Komentář k § 18 (dostupný v ASPI)]. Z těchto zdrojů vyšel při posouzení věci rovněž krajský soud.

[17] Ze všech citovaných podkladů je tedy zřejmé, že žalovaný i krajský soud vyložili daná ustanovení správně. Povinnost vystavit účtenku původci tržby zahrnovala nejen povinnost účtenku vytisknout, ale rovněž umožnit původci tržby s účtenkou disponovat, a to bez jeho žádosti. Nutno dodat, že tento výklad nejlépe odpovídá i samotnému textu zákona, který poplatníkovi ukládal povinnost vystavit účtenku „*tomu, od koho evidovaná tržba plynula*“, vystavení účtenky mělo být tedy zjevně úkonem směřujícím vůči dané osobě, byť tato osoba nebyla povinna si účtenku převzít. Zda byla tato povinnost splněna, je třeba posoudit vždy individuálně podle okolností konkrétního případu.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že odkaz krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 7. 2019, č. j. 52 Af 53/2018-44, neshledal nepřipadným. V tam posuzovaném případě sice pokladní nakládala při kontrolním nákupu s účtenkou jiným způsobem, než tomu bylo v nyní posuzované věci, obecné závěry obsažené v bodě 17 odůvodnění uvedeného rozsudku, z nichž vyšel krajský soud, však jistě lze vztáhnout i na věc nyní posuzovanou.

[19] Stěžovateli tedy lze přisvědčit v tom, že umístění účtenky na příslušné výdejní místo zmiňované v důvodové zprávě k § 18 zákona o evidenci tržeb bylo pouze jednou z mnoha možností, jak uvedenou povinnost splnit, a že pokladní nebyla povinna kupujícímu účtenku vnucovat, krajský soud ani žalovaný však netvrdili opak, dospěli nicméně k závěru, že způsob, jakým pokladní postupovala během kontrolního nákupu, ke splnění dané povinnosti nevedl. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud, jak bude dále vysvětleno, ztotožnil.

[20] Stěžovateli totiž především nelze přisvědčit, že pokladna, na níž byla při kontrolním nákupu vytištěna účtenka, byla umístěna na prodejním pultě přímo před zákazníky, kteří na ni mohli bez problémů dosáhnout. Z kamerového záznamu z prodejny, který stěžovatel předložil již v průběhu správního řízení, je naopak patrné, že tiskárna, na které byla účtenka vytištěna, nestála na pultě před zákazníkem, ale v části pultu oddělené od prostoru, kde probíhala obsluha zákazníků, pokladnou, na níž byl umístěn počítač s monitorem, přičemž před tiskárnou (z pohledu zákazníka) se navíc nacházel regál se zbožím. V daném prostoru byly navíc položeny osobní věci patřící patrně pokladní (plastová lahev s vodou, hrnek s kávou a další nádoby). Od zákazníka jistě nelze očekávat, i kdyby tomu rozmístění poklady a regálu kolem pultu zcela nezabraňovalo, že si sám bez vyzvání odebere účtenku z takto umístěné tiskárny. Rozhodně tedy nešlo o situaci, kdy by si zákazník mohl účtenku z tiskárny sám bez problémů vzít, jak tvrdí stěžovatel. Z kamerového záznamu je přitom patrné rovněž to, že pokladní nechala vytištěnou účtenku ležet na tiskárně, aniž by se jí dotkla, až do chvíle, kdy se osoby provádějící kontrolu vrátily k pokladně a odhalily svou totožnost.

[21] Pokud se jedná o nesprávný popis postupu pokladní obsažený v protokolu o místním šetření, nelze než uvést, že finanční úřad, žalovaný i krajský soud vyšli při posouzení postupu pokladní především z toho, jak byl zachycen na kamerovém záznamu, nikoliv z jeho v daném ohledu nepřesného popisu obsaženého v protokolu o místním šetření. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jakým dalším způsobem by měl dle stěžovatele být tento dílčí nedostatek protokolu zohledněn. Skutkový stav byl tedy

pokračování

i v tomto směru zjištěn dostačujícím způsobem, přičemž krajský soud i žalovaný řádně zohlednili všechny relevantní zjištěné skutečnosti.

[22] Ani námitkám týkajícím se nenaplnění materiální stránky přestupku, resp. toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí nevyložil, v čem spatřuje její naplnění, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud zcela správně konstatoval, že dle ustálené judikatury správních soudů zpravidla není nutné, aby se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně zabývaly otázkou naplnění materiální stránky posuzovaného přestupku (či dříve též jiného správního deliktu), která je v zásadě dána již samotným naplněním jeho skutkové podstaty (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, a ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). Tento závěr nezpochybňuje ani stěžovatel. Má však za to, že v nyní posuzovaném případě bylo sporné, zda společenská škodlivost posuzovaného jednání dosáhla alespoň minimální hranice typové škodlivosti dané skutkové podstaty, a bylo tedy namístě, aby se žalovaný touto otázkou výslovně zabýval. Stěžovatel přitom vychází z toho, že není rozdíl mezi tím, zda si zákazník vezme účtenku z pultu, nebo z před ním stojící pokladny.

[23] Jak bylo popsáno výše, v posuzovaném případě pokladna (resp. tiskárna, která účtenku vytiskla) nebyla umístěna před zákazníkem, ale mimo jeho dosah v části prodejního pultu, o níž se dalo jen stěží předpokládat, že si z ní má zákazník sám bez dalšího účtenku odebrat. Argumentace stěžovatele je tedy již v tomto směru zavádějící. Navíc směřuje spíše k nenaplnění formální stránky daného přestupku (tedy znaků jeho skutkové podstaty), nežli jeho materiální stránky ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[24] Již krajský soud navíc poukázal na to, že se žalovaný materiální stránkou přestupku zabýval v bodě 24 svého rozhodnutí, kde zdůraznil, že nepředání účtenky do dispoziční sféry zákazníka mělo za následek ohrožení jednoho z cílů zákona, kterým bylo umožnění dobrovolného zapojení veřejnosti do kontroly dodržování tohoto zákona, tzn. ověření evidování uskutečněné platby (také umožnění zákazníkovi uplatnit právo na reklamaci či vrácení zakoupeného zboží a účastnit se účtenkové loterie dle § 35 zákona o evidenci tržeb). Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v citovaném rozsudku ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Afs 415/2021-43, jedním z účelů přijetí zákona o evidenci tržeb skutečně bylo umožnit veřejnosti, resp. kupujícím, kontrolovat plnění povinností poplatníka, nepředání účtenky kupujícímu naplnění tohoto cíle zjevně znemožňovalo. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve správním řízení pouze zpochybňoval naplnění skutkové podstaty daného přestupku a neuvedl žádné konkrétní relevantní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že jeho jednání (resp. jemu přičitatelné jednání jeho pokladní) nemohlo ohrozit zájmy chráněné zákonem, nelze žalovanému vytýkat, pokud se s otázkou naplnění materiální stránky přestupku vypořádal pouze výše popsaným stručným konstatováním (správní orgán I. stupně tak učinil na str. 5 svého rozhodnutí).

IV.

Závěr a náklady řízení

[25] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu